

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA

SE VEN A 2 CUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

L'ANY QUE SE'N VA Y L'ANY QUE VE.

Aquí't dono aquest lloer conquistat á Catalunya; te l' entrego per l'estofat que en lo Nort se prepara.

ANY NOU.

Miréulos: l'any 1875 vell de dotze mesos, carranco, malcarat, ab lo front plé de arrugas y la barba tota blanca, se'n vá d'aquest mon. A cada tich-tach del rellotje dona un pas cap al sepulcre, cap al abisme de la eternitat.

En cambi l'any 1876, burdegás ajogassat, fresch, ab unas galtonas vermellas com la rosella é infladas com dos pans de ral, s'espera en la porteria del temps, ansiós de que se li obri la porta, per ficarse aquí al mitj, entre nosaltres.

¡Quin xicot! Ja t'he al cap lo desitj de ferse un tip de neulas lo dia de son naixement; y encare més: salta d'alegria ab l'esperansa de posarse al cap la paperina en forma de mitra! Res: criaturadas.

L'un es l'home desenganyat que se'n vá del mon, y l'altre 'l xicot través que hi vé per recullirli la seva herencia.

¡Mesquina herencia!... Herencia de esperansas!!!...

Y ¡qué fá la gent en lo dia de avuy?

Anéu á una botiga de robas: — Modas de l'any 75, modas de l'any passat, resultat res, género passat de gust que s'ha de vendre á la meytat del preu, com la roba de un difunt.

En cambi... ¡Las modas del any que vé!... L'última moda!... ¡Oh, l'última moda!... Ja pot ser ridícula, ja pot ser estafalaria, ja pot ser risible!... És la moda de l'any que té de neixe y aixó basta perque de lo que val una pesseta se'n donga un duro, y encare aixís perque's busquin corbatas y barrets de forma monstruosa, com se buscavan dias endarrera los décims de la rifa de Nadal, oferint per ells molt bonas primas.

De l'any que se'n vá no se'n recorda ningú sino per malehirlo: de l'any que vá á comensar se'n recorda tothom per aixecar castells en l'ayre.

L'any que se'n vá se'n dú un farcell de esperansas no satisfetas, y deixa un rastre de realitats amargas.

L'any que vé pèl contrari: á l'home pobre, l'hi fá esperansar la rifa: á la nena casadora, un bon mosso; al sagastí, 'l poder: al empleat que duri y s'augmenti la racció, y fins los vells esperan: sí, esperan una cosa absurda com totas las esperansas... y ¡saben qu' esperan los vells? Tornarse joves.

366 dias tenim al davant—366, perque l'any nou té un dia més.—¡Quin camp més ample! ¡366 dias! ¡Si se'n poden fer de cosas en 366 dias! ¡Bè se'n poden alzar de castells de cartas en una extensió de terreno com la que 'ns ofereix un any que comensa la carrera!...

Y no obstant: vindrá 'l temps, y de dia en dia, de bufada en bufada 'ls fará caure tots.

Los anys al morir fan testament. Lo del any 1875, despullat d'aquellas formas convencionals d'estil, com per exemple: «En nom de Déu etc., etc., etc. es com segueix:

«Deixo y lego al meu successor, perque la reparteixi entre 'l poble espanyol una gran quantitat de gana, de la qual, ben repartida, 'n tocará menos á cada hù.

Al Zaragozano y á fray Ramon, ermitaño de los Pirineos, los deixo 'l fret de 4 graus sota cero, que á primers de desembre vaig tancar en pany y clau, perque ells, obrint la caixa l'escampin per las planas dels seus calendaris y refredin una mica l'entusiasme electoral, que amenssa produhir sérias congestions cerebrals, especialment entre 'ls candidats derrotats.

A n' en Sagasta y als seus cori-feos ó corilletes, que traduht literalment al catalá vol dir lo mateix, los lego las caixas de turróns que per l' únich Nadal del meu reynat, hajan quedat vuydas, desitjós de evitarlos una indigestió, que podria serlos molt fatal.

Al Terso l'hi lego la lluna ab un cove, y als qui 'l segueixen unas murrallas novas que 's poden pendre dels caballs del seu cos de caballeria.

A Espanya á mes de la guerra carlista, l'hi lego la guerra de Cuba y l'esperansa de novas quintas y octavas pera produhir á copia de solfejats la tant desitjada armonia.

Deixo y lego als moderats una lliura de rapé per barba, á fi de que se la parteixin ab los carlins presentats, y esperin entre estornut y estornut lo restabliment de la Constitució del any 45.

Deixo á la llibertat de imprenta lo canari que tinch al menjador, á fi de que aprengui á cantar tancada á dintre de la gabia.

Y de tots los altres béns meus, ó millor que béns, mals meus, mobles é inmoables, haguts y per haber, que'm pertocuin ó pertocarme pujan, inintulesch y nombro heréu meu universal á l'any de gracia (y de Barcelona també) 1876, al qual faculto y dono autorisació perque 'ls emplehi donant disgustos á l'humanitat, qu'es la missió del temps y 'l destino del home, sempre que l'home no aspiri á una credencial, que llavors lo seu destino bó ó dolent, es lo que li donan, advertintli que no 'ls planyi per tendres y que apreti fort, que jo al naixe vaig inaugurar la moda d'apretar, y aquesta encare dura, lo qual prova qu'es bona.

L'hi imposito sols una obligació, que com á bon fill espero que sabrá cumplir y es la de que 'm fassi cantar unas absoltas pèl bisbe Caixal, lo qual es lo presbítero mes digne de pregar pèl meu descans.»

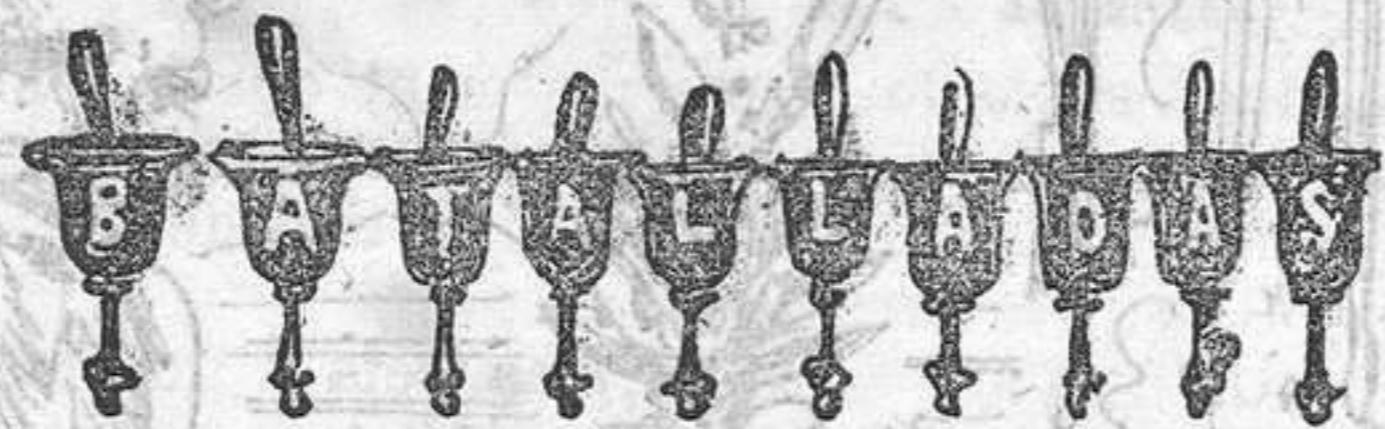
Aquesta es l'esencia del testament del any que se'n vá.

Inútil crech dirlos que l'any que vé cumplirá aquestas disposicions, lo mateix que jo las del govern sobre imprenta.

Ja 'u veuen ab mi mateix: desitjant ocupar-me de la circular del Govern sobre eleccions, mirin ab que m'entretinch.

Pero..... ¡paciencia!

P. K.

Los carlins celebraren un jubileo en Durango.

Al mateix temps la guarnició de Valencia'n celebrava un altre.

Los uns pèl triunfo del Terso.

Los altres per la derrota dels carlins.

Are vostés posinse en lo lloch de la Providencia, y diguin ¿no es aixó un solemne compromís?

A 1,047 s'elevan las granadas que'ls carlins han tirat á Sant Sebastiá.

¡Y després dirán que son tant católichs!

Se dona gran importancia á la actitud dels sagastins.

Com que no 'n tenen, es natural que'ls ne dongan.

Traduhim en vers y tot, de un periódich de Madrid:

Martxa Jovellar á Cuba

y aquí arriba en Valmaseda,
ningú 'ns sabrá dí 'l perquè;
pero la noticia es certa.

¡Tantas cosas passan, que un no sab lo perque, sí ni 'l perque nó!

¡Ningú 'ns sabrá dir perquè!...

¡Pero la noticia es certa?...
Nada senyors: las ventatjas
de la llibertat inglesa.

Nostre amich lo conegut d'enyo del establiment de sabateria, Sr. Alonso, carrer de la Unió, ha repartit unas tarjetas al cromo anunciant la seva botiga al públich, que al veure lo

bon gust ab que están impresas, á un l'hi venen ganas de calars'hi.

Mirin de véurelas que 'ls agradarán.

Los moderats histórichs diuen qu'ells forman un partit respectable.

No seré pas jo qui 'ls ho negui.

¡Vaya sí 'u es! Un partit respectable per l'edat.

L'Epoca opina perque 'l govern no pot privar á cap ciudadá de donar lo vot á qui millor li sembli.

Home, jo 'm creya que sí: ja 'u veuen, tenim més llibertat de lo que'ns pensavam.

«Pero, anyadeix l'Epoca, lo dia de la reunió de còrts pot excluir á n' aquellas personas que no estigan dintre de la present situació.»

L'Epoca podria adoptar un sistema mes senzill, ó siga aconsellar que s'elegissin las próximas còrts per Real órdre.

Los jutgats s'han quedat sense domicili. Una pregunta á la autoritat eclesiástica.

¡Interinament no podrian oferirlos una iglesia?

Mirin que ab lo fret que fá l'home que no té ahont recullirse vá á riscos de agafá una pulmonia.

Per últim ha sortit lo decret de convocatoria.

Lo dia 15 eleccions de diputats: la CAMPANA en lo número que vé, mirará de ferlos saber lo que pensa sobre 'l particular.

Avuy no tenim temps ni espay.

L'encarregat de donar contestació á la correspondencia rebuda y de publicar las solucions als trenca-closcas insertats en l'últim número ha experimentat una desgracia de familia que 'l priva de cumplir avuy la seva missió.

Lo dissapte vinent será un'altre dia.

Fixínse bè en l'anunci que publiquém en l'última plana.

Se tracta de un diari, que ab major escala que nosaltres pot satisfacer degudament las aspiracions dels que abundan ab las de la CAMPANA DE GRACIA.

Se tracta de un germá més, que com nosaltres no vol abandonar la bretxa.

Ja que no l'hi falta valor per tant vasta empresa, fassin vostés que á la «Gaceta de Barcelona» que desde avuy es dels nostres, no li faltin suscripciones.

Aquesta senmana no 'ls amohiném ab los llibres qu' hém rebut. Ho farém la senmana entrant.

Avuy los recomenarém no més que si son aficionats al vi d'aquell que'ls ángels hi ballan ab camisola vagin á la Rambla de Sant Joseph núm. 5, botiga de 'n Jaume Ballús, á que'ls donguin sis ampollas de la bodega de 'n Montaner de Reus.

Creguin que si jo per casualitat fos presbítero, no consngria ab rés més que ab vi de 'n Montaner de Reus.

Sis ampollas á triar valen no més 13 pesetas.

ANY NOU VIDA NOVA.

La vida qu'es somni com diu cert poeta cad'any fá una muda: s'espalla ó s'adoba: mes siga com siga jo tinch per profeta l'autor del adagi: any nou vida nova.

Aquell que aquests dias haurá tret la grossa carregat de teca, ben cubert de roba, té un cambi de vida y un cambi de bossa: aquest pot ben dir: any nou vida nova.

Ab la dispesera n'ha renyit un sastre: ¡'hi feya escudella, may bou á la doba,

y avuy allá ahont menja, ja l'hi han dat pollastre.
—Preu per preu diu are: any nou vida nova.

Aquell calavera que ab farsa y embrolla s'ha casat ab una molt rica y molt jove, si ahir dejunaba ja avuy menja polla, y diu tot rientse'n: any nou vida nova.

Carlins que per fora corrian golafres buscantne fá dias la lluna ab un cove avuy quiets á casa se curan las nafras, y exclaman gratantse: any nou vida nova.

En aquell teatro que fan la encantada que ja á molts no encanta y anarhi no'ls prova, aquest any ja 'n tenen una altra ensajada: «LA MAGIA NUEVA:» any nou vida nova.

D'aquell gran palacio que'l govern va vendre perque hi fessen casas que fessen més prova, no vulgan saberho, pero n'han fet cendra: ¡bè deu dí 'l terrenol any nou vida nova.

Aquell que se gasta d'os millons pèl cotxe que despulla al poble de tot lo qu'es roba fá temps no gastava y avuy ja derrotxa, èll se sab entendre: any nou vida nova.

Dels fiels partidaris de la transferencia que ahir s'amagavan ga tant mitja ceba, avuy pèls districtes se hi véu sa presencia: ¡bèn fá 'l mon de voltas! any nou vida nova.

Fins jo que no gasto tupé ni districtes, fent la propaganda de sala y arcoba m'han elegit papa; ¡quin any de conflictes! pero ¡bah! diguemho: any nou vida nova.

Sols falta que á Espanya la llibertat santa reini bèn tranquila (si ningú 'ns la roba) perque 'l poble diga com l'adagi canta: —Bèn vinguda sigas: any nou vida nova.

GESTUS.

¡FOCH!

Ja debian veurer l' incendi.

¡Jo ho crech!

Si alló semblava un volcan.

No hi pot haber palaus que tingan mal génit.

Per res se creman.

¡Qué dirian que 's va cremar?

¡Tot?

Donchs no: han quedat intactes un retrato del rey Amadeo y la sala dels matrimonis civils.

¡Voler de Dèu!

¡Si sembla aixó un cástich de la divina Providencia, com diria un neo!

¡Casualitat!

Tot justament l'incendi va tenir lloch lo dia de Nadal.

Y vels'hi aquí perque'ls bombers varen fer l'orni y no hi van arribar á temps.

Altra feyna tenian ab lo gall.

Ab tot aixó la justicia ha quedat al mitj del carrer.

—¡Qué fas jutje? deuen pensá 'ls presos.

Y á propósit.

Hem sentit á dir qu'are volen portar á la Justicia á la Galera.

¡A la Galera 'ls jutges?

Que 'ns la planti al clatell.

Un s'estrenyaba de que'l foch no s'apagués depressa.

—¡Ah! contestaba un altre, ja se sab: las cosas de palacio van despacio:

Fins hi varen anar los marinos de «Las Navas de Tolosa.»

Ja está bé: lo foch demana gent que estiga feta á tractar ab aygua.

—¡Quin foch! esclamaba un foraster, sembla de Sant Joan.

—A Barcelona son aixís, li deya un barceloní; las cosas, ó no 's fan ó 's fan bèn fetas.

Si 'l foch hagués sigut lo dia avants, vels'hi aquí que 'ls que viuen á Palacio no haurian hagut de dur lo gall al forn.

Diuen que'ls bombers no varen estar á l'altura de las circunstancias.

Si per cas, no varen estar á l'altura de las llamaradas.

¡Qui hi puja tant alt!

L'endemá, l'endemá passat, l'altre, l'altre y l'altre encare duraba 'l foch.

A l'hora d'imprimir aquestas rallas encare dura.

Tinguin compte á pendre mal.

¡Are no's cremin!

Un periódich de Madrit se queixa de que'ls cranchs aquí en Espanya vajan á menos.

¡Los cranchs á menos, en Espanya?...

¡Ah! ja entench: se referirá als moderats que volen la Constitució del any 45.

Si senyors, sí: ja son mitja dotzena ó aixís.

Diuen corresponsals del Nort que en la casa del Terso cada nit hi ha ball.

¡Y no n'hi há d'havé burrango?...

¡Vaya una cosa mes fresca!

Per quan comensi la gresca

Apren á ballá 'l fandango!

Ningú sabia de primer moment qui havia tret la grossa.

—Jo'u sè, va dir un xusco. Jo'u sè de fixo.

—¡Qui? ván preguntarli.

—Un que las tréu totas: l'ha treta 'l govern venent tots los bitllets, y cobrant lo barato del joch.

En la Junta directiva dels constitucionals hi ha hagut desavenencias per qüestions de candidaturas.

Aixís ho diuen de Madrit.

Entre amichs, aquestas cosas se decideixen á cara ó creu.

En Sagasta ha publicat una circular ordenant que tot lo partit constitucional en massa vaja á las urnas.

¡En massa ó ab porra?

Comprant tripas un diumenje

una vella en lo Padró,

al passar un diu:—Y aixó

encare hi ha qui s'ho menja?

Y ella diu:—Y es un rectó!

A. A.

Y segueix alló dels anuncis; un y molt bó: «Una señora sola desea solamente uno ó dos caballeros para dormir.»

(Del Brusi).

Ja 'u veuen no mes que un ó dos.

¡Quan jo dich que hi ha gent que ab poca cosa 's contentan!

Lo dia que 'ls sagastins ván poesentar lo memorial de agravis era pèls vols de Nadal.

¡Volen saber com jo me 'ls figuro? Donchs escoltin:

Arriban al ministeri.

—Dèu lo quart ¡Qué no hi fora l'amo?

—Si, passin endavant.

Entran.

—Venim á portarli la décima: desitjariam que passés unas bonas festas.

Lo ministre butxaquejant:—Mal vinatge, are aquí no duch menuts; ja'u veuran, mil gracias y per aguinaldo disposin de 60 districtes.

Vels'hi aquí com lo temut memorial de agravis vá ser una décima de felicitació.

APELLIDOS.

¡Quín es l' apellido que fá mes mal á la vista?—Brossa.

¡Y 'l que serveix per tirar-lo á l' aygua?—Gusi.

¡Y 'l que may pot estar sério?—Riu.

¡Y 'l que aquí á Barcelona está subjecte á un impost?—Canals.

¡Y 'l que á falta de pá es bó per menjar?—Coca.

Lo candidat ministerial pèl districte tercer, se diu Barret.

Pues mirin, si nosaltres nos decidim per anar á las urnas, veuran la lutxa de la barretina contra 'l barret.

Las elecciones próximas podrian ferse per concurs, diu un periódich y als candidats podria demanarse'ls los següents documents:

Primer. Cédula electoral y de vecindat.

Segon. Botlletí de haver cumplert abla parroquia.

Tercer. Certificació de que es una nulitat completa per servir un empleo qualsevol.

Quart. Si no ha anat ab los carlins un certificat del párroco.

Quint y finalment. Un modelo de promesas á qual mes irrealisables, com per exemple la de fer un carril de aquí á la Habana:

L' AMOR.

L'amor es com un grá de la mostassa, sabros al pala lar, cosa tant xica, que no 'ns la veyém sobre fins que'ns pica y en extrém nos mossega y despedassa.

Sútil veneno y fill de mala rassa

que al cor tant com l'alegra 'l mortifica; transforma 'l cap del home que 's dedica á fer papers per èll, molts cops de estrassa.

Es fel de la ilusió, pura matzina, que passa dels plahers, en lo torrent en forma de donzella ó bella nina.

Mes incomoda tant al qui lo sent que vitxo tant petit, hasta gallina fa tornar al guerrero mes valent.

P. FAYOS.

Jo tinch un amich que avants de Nadal duya una gran barba, y me l tòpo ahir ab bigoti y mosca.

—¡Ola! ¡Y á qué vè aquesta transformació?

—Jo 't diré: pèls vols de Nadal no tenia ningú á casa: venian á trucar y á durme décimas, y aixís me n'hi pogut escabullir, dihent que l'amo era á fora y passant per mosso.

—¡Perqué de la papeleta que 'ls dias de elecciones se tira á l'urna se 'n ha de dir candidatura?

—Home: es bèn senzill: per agafar als candidos.

Mentres cremava l'edifici de palacio en la nit de Nadal, deya un:

—Aquest si que podrá dirse que ha durat de Nadal á Sant Esteve.

Un home casat arriba á casa seva.

—Eularia, diu á la seva dona, de la qual ja n'está fins al cap de munt. Mira, ja pots tocá 'l dos d'aquesta casa.

—¡Ay, ay!... ¡Y ahont vols que vaji?

—Mira: arribat fins á plá de Palacio y veyas si entre las cendras del Jusgat, hi trobas la partida de matrimoni.

Després diu per sí mateix:—Y no 's pensin, qu'es una dona que si s' hi empenya la troba. Basta que jo vulga que no.

CANTARELLAS.

Qu'es teu lo cabell que portas jo, nena ho puch afirmar: cosa regalada es propia, y jo aquest te'l vaig donar.

E. X.

Lo dia que vam renvir vas plorar, recordas Tuyas? Al venir vaig di:—Avuy trono, y 'ts t'ens plors van ser la pluja.

L. T. C.

Si vull casarme preguntes que vols que 't diga are jo? Soch del cos de artilleria es a di: esclau del ca-nó.

A. S. LL.

—¿M'estimas? vaig preguntarte y vas respondre:—Hasta 'l cel. Giro qua, y joh desgracia! volias di 'l cel-oberi.

C. P.

CUENTOS

Un senyor casat aná á una taberna y encomaná que li fessen dur á casa seva, carrer tal, número tal, pis tal, un barraló de vi, encomenmantlos que ells mateixos hi posesin l'aixeta. Lo messó qu'era un trompa, trucá: la senyora obri:

—Ola! ¿Es vosté?

—Sí senyora, contestá ell: vinch á posarli l'aixeta.

Surten de missa á Sant Jaume una mare y una filla, y en direcció oposada passa un jove molt elegant ab un gran bastó á la ma. La polla diu á la mare:

—Mamá: sabs que m' agrada molt aquest jove?

Al objecte de treureli aquesta las ilusions, y sense pararse en barras, li contesta:

—Filla mèva, ja déu ser casat. ¿Que no véus quin bastó que porta?

Renyava una mare al seu fill perque duya sempre la cara bruta, y un dia l' hi va dir:

—Aquí tens dos aixugamans per rentártela.

L'endemá lo noy la duya mes bruta encare y sa mare cremada li deya:

—¿No 't vaig donar dos aixugamans?

—Sí, contestá 'l noy, pero no 'm va dar cap aixuga-cara.

Un mosso de café:—¿Qué vol pendre?

Lo parroquiá:—¿Que son de plata las culle-retas?

Lo mosso:—Sí senyor.

Lo paroquiá:—Donchs vaja, pendré una cullereta.

Un andalús s'alabava de haver seguit totas las ciutats y pobles del mon.

Un oyent l'hi digué:

—¿Y al Cosmos? ¿Ha estat al Cosmos vosté?

Y ell sense pertubarse contestá:

—Al Cosmos!.... Ah! ja recordo: eram á una llegua d'allí y sabent que hi havia 'l cólera va-rem passar de llarch.

EPIGRAMAS

Cansat ja de l'oficina

va arribar D. Pere á casa,

y naturalment va dir

que tenia molta gana.

La seva senyora al veure'l

va cridar desde la sala:

—Corra, tréuh las costellas

á n'al senyoret, Julianal

U. F. n. M.

Disputant un dia en Comas,

ab dos companys fanfarrons

sobre derivacions de noms en certs idiomas, preguntá fentse 'l pagés: «Paguí» d'hont deu derivá? L'un respon:—Del catalá! —Ca no: pagui, del inglés.

E. C.

—¿Tens paper?...

—¿Paper? ¿perqué?

—Per encendre... per cremar.

—Ah ja entench, sí home, tó.

(L'hi doná un full de fumar.)

F. LL.

Preguntá un senyor molt fi á un amich molt curt de vista:

—¿Perque al saludarte ahí

no 'm vas contestar Batista?

Y ab tota la bona fé

vá dir l'altre:—Aquests fracassos

me passan sovint, perque

no veig un burro á tres passos.

A. A.

GEROGLIFICH.

NOE

R

QUIM

P P P P P P

A

A. REDUCSE B.

(Las soluciones en lo próximo número.)

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAULFO, 14.

Lopez, editor.—Rambla del Mitj, 20.

GACETA DE BARCELONA.

EXTRACTO DEL PROSPECTO.

La GACETA DE BARCELONA pasa desde 1.º de enero de 1876 á una nueva empresa que se propone dar á ella mayor latitud, publicándola bajo las siguientes bases:

SECCION POLITICA.

La bandera política de la GACETA DE BARCELONA será la bandera de la democracia; su mision, la defensa de los derechos del hombre, por lo que respecta á principios; y la sensatez, la política franca, expedita, activa por lo tocante á conducta.

Obrando no por sistema, sino en cumplimiento de un deber de conciencia, la GACETA DE BARCELONA combatirá los actos de los gobernantes que menoscabea estos principios, abogando para que no se excluya de la legalidad comun ninguna aspiración digna y honrada, de cuantas en todos los países civilizados, tienen reconocida su razon de ser y de influir en la marcha política.

Apoyará dentro de sus principios las soluciones más prácticas y posibles.

Y procurará, en fin, que todos sus actos se inspiren en un criterio amplio, imparcial, atractivo, más atento á la conquista paciente

de la opinion pública, que á las violentas im-posiciones.

SECCION EDITORIAL.

Sin perjuicio de ensanchar los elementos con que contamos, podemos desde luego ofrecer al público lo siguiente:—Crónica de la capital; noticias de Cataluña y del resto de España; correspondencia diaria de Madrid y de París y periódica de Bruselas, Roma, Birdeos, Lóndres, Nueva-York, Habana y Manila; correspondencia industrial de Liége; cartas del Norte, mientras dure la guerra, y de Filadelfia, remitidas por un facultativo; mientras dure la Exposición; revistas literarias, teatrales, artísticas, científicas y de costumbres de Madrid y París; y revistas europeas, siendo todo este servicio especial y exclusivo de la GACETA DE BARCELONA; artículos políticos, de historia, de crítica bibliográfica, de agricultura, de geografía y viajes, de industria, de ciencias naturales, morales y políticas y demás conocimientos; un extracto completo de la prensa y de los más notables artículos que vean la luz así en las revistas de España como del extranjero, con noticia de todos los inventos y descubrimientos; correo nacional y ex-

tranjero, valiéndonos de las vías mas rápidas; una seccion completa de avisos y anuncios oficiales de interés general; seccion de avisos y anuncios particulares y finalmente el servicio telegráfico que competirá con el de los más acreditados periódicos de la Peninsula y las mismas revistas mercantiles y comerciales que hasta ahora han labrado el crédito de la GACETA DE BARCELONA.

CONDICIONES MATERIALES.

La GACETA DE BARCELONA publicará dos ediciones diarias, una por la mañana y otra por la tarde, en números de 16 y de 8 páginas respectivamente, de la misma forma que las del presente prospecto. Los dias festivos solo se publicará la edicion de la mañana, aumentándose la extension de los números.

PRECIOS DE SUSCRICION.

Barcelona... 6 reales al mes. En el resto de España... 24 » trimestre. Extranjero y Ultramar. 51 » »

REDACCION Y ADMINISTRACION: Guardia, 13, 1.º

Se admiten suscripciones en la

Librería Española de LOPEZ BERNAGOSI,

Rambla del Centro, n.º 20, tienda.